

Največji slovenski dnevnik
v Zedinjenih državah
Velja za vse leto ... \$3.50
Za pol leta \$2.00

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The largest Slovenian daily
in the United States
Issued every day except Sundays
and Legal Holidays.
50,000 Readers

Telephone: CORTLANDT 4687.

Entered as Second Class Matter, September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879.

Telephone: 3876 CORTLANDT

NO. 302. — ŠTEV. 302.

NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 26, 1918. — ČETRTEK, 26. DECEMBRA, 1918.

VOLUME XXVI. — LETNIK XXVI.

Nemčija v stiski

Nemčija mora takoj imeti mir. — Socialistični voditelj pravi, da mora takoj prirediti z delom, da bo pačala dolgove.

Berlin, Nemčija, 25. decembra. Ako hočejo zavezniki dobiti od Nemčije vojno odškodnino, tedaj morajo takoj skleniti mir, da more Nemčija takoj prirediti delati in zaslužiti denar. Tako je rekel socialistični voditelj Emil Bartha v svojem razgovoru s poročevalcem Aas. Press.

Bartha pravi, da je prepričan, da je Nemčija odgovorna za vojno, da bi pa "bilo nespametno od entente ako bi vezala roke svojim dolžnikom." Nato pa je nadaljeval:

"Nemčija mora takoj imeti mir in za vsako ceno. Nemei morajo priznati poraz in morajo plačati karkoli, da se doseže mir in do morem dobi živč, da morejo iti na delo in plačati svoj dolg.

Svojo osebo sem bil od pričetka prepričan, da je krivda Nemčije, da je pričela vojno. Ni manj pisanih dokazov, toda prečim sem, da je Nemčija navzajala avstrijsko poslanico Srbi. Zatevali smo objavo tajnih militarističnih listin, toda najpogostejši problemi so mir in demobilizacija.

Uvidevamo nevarnost razoroženja že zaradi poljskega delovanja. Toda prepričani smo, da bodo zavezniki gledali na Poljsko, ako bomo mi brez obrambe.

In še več, ako bi bila Nemčija oborožena, potem bi lahko zavezniki zmanjšali svoje okupacijske armade in bi s tem si prihranili milijone dolarjev na mesec sami sebi in tudi nam.

To je v interesu entente, da to stori, ravno tako pa tudi v našem interesu, kajti od njih bi bilo nespametno vezati roke svojim dolžnikom.

Nemčija potrebuje blaga in posojila od Amerike in zaveznikov. Nimamo niti bombaža, niti usnja in zelo malo surovin. Lačni so milijoni našega naroda. To je zelo temna ura za Nemčijo."

Pomoč Rusiji

Zavezniki ne bodo intervenirali v Rusiji, ampak bodo skušali na drug način strmoglaviti boljševike.

Pariz, Francija, 25. decembra. (Pisec Naboth Hedim). — Že dolgo časa so se vršila posvetovanja, na kak način bi bilo mogoče rešiti rusko vprašanje. Slednjič so pa vseeno prišli do zaključka in sicer do sledečega: Zavezniki ne bodo to zimo intervenirali v Rusiji in najbrže tudi pozneje ne. Nasprotno bodo podpirali zmerne elemente v Rusiji ter na ta način strmoglavili boljševike.

Zavezniki nameravajo podpirati razne okrajne vlade, ki so boljševikom nasprotno. Take vlade so na pr. v Arahangelsku, Omsku in drugih okrajih. Nadalje nameravajo ustanoviti več takozvanih "buffer" držav, meječih na Rusijo. To bi bile Finska, Ukrajina in Litvinska.

Namesto, da bi boljševizem direktno napadali, ga mislijo premagati polagoma, zanašajo se na pomoč ruskega srednjega razreda. Velik naslov v listu "L'Information" se glasi: Zavezniki ne bodo uvedli proti boljševikom nikake vojaške ekspedije. Ali je tudi to uspeh angleških volitev? Tukajšnji list "Matin" pravi, da je viskont Milner, angleški vojni minister, ki je zagovarjal zavezniško intervencijo v Rusiji, samo videl tega odstopil, ker je izprevidel, da se njegovi načrti ne bodo uresničili.

Rojalistični list "Le Gaulois" piše: Socialistični poslanci bi odločno nasprotovali, če bi hoteli

Italijanske zahteve

Poslanci iz neodrešenih krajev so izročili predsedniku Wilsonu spomenico. — Reka in Trst.

Pariz, Francija, 25. decembra. Col. House je sprejel v avdienci italijanske poslance iz bivših avstrijskih pokrajin, ki so zastopali svoje okraje v dunajskem in madžarskem parlamentu. V Pariz so prišli z namenom, da izročijo predsedniku Wilsonu spomenico.

Poslanci so sledeči: Pitaeco iz Trsta, Bennati iz Istre, Zanella iz Reke in Anovitch iz Zadra.

V spomenici je rečeno, da je bilo ozemlje, katerega zastopajo, že dvatisoč let italijansko, da je avstrijska vlada petsto let tlačila Trst ter da je bila Dalmacija iz leta 1797 pod avstrijskim jarmom. Prebivalstvo teh krajev se je borilo v vseh vojnah za italijansko neodvisnost ter se je vdeležilo zadnje vojne s 4.000 moži na strani zaveznikov.

Glede aneksije Trsta, Trentina in Istre ni nobenega vprašanja. Reka, ki je bila prosto mesto kot naprimer Bremen, ima pravico odločiti pod katero vlado naj bo v bodoče. Vsaka drugačna odločitev bi bila v nasprotju z nazeri predsednika Wilsona. Prebivalstvo Reke je pa že potom javnega glasanja izjavilo, da se hoče združiti z Italijo.

Dalmacija ima 310 milj obrežja, od katerega zahteva Italija manj kot sto milj. Avstrijske statistike sicer pravijo, da je v Splitu in Šibeniku pretežna večina Slovanov, dočim je vsakemu znano, da so Italijani v večini kot so v večini Francozi v onih okrajih Alžakske, Lotarijske, o katerih zatrjujejo nemške statistike, da je v njih sedemdeset odstotkov nemškega prebivalstva.

Jugoslavlani bodo lahko imeli celo množico krasnih pristanišč kot naprimer: Baker, Metković, Dubrovnik, Gruž ter izborna bojna luka — Kotor. Ta pristanišča so v železniški zvezi z Bitoljem, Sarajevom, Beogradom in Zagrebom. Na ta način bo Hrvaški, Slavoniji, Bosni in Hercegovini zagotovljena prosta pot do morja. Razen tega je pa tudi Italija pripravljena napraviti Trst in Reko kot prosti luki, katerih se bo lahko posluževala vsaka država.

(Iz tega poročila je razvidno, kako si prizadevajo Italijani dokazati svetu, da ima ozemlje, katero zahtevajo čisto italijanski značaj. Prepričani smo, da bo hotel predsednik Wilson čisto obe stranki predno bo začel reševati to kočljivo vprašanje. Wilson ne bo pristanski, pač pa pravičen sodnik. In ker smo si tega polnoma svesti, lahko zadržno upamo, da ne bomo prikrajšani za ono, ker je naše. Op. ur.).

Francoski ujetniki se vračajo.

Pariz, Francija, 25. decembra. Iz Nemčije se je vrnilo 275 tisoč francoskih vojnih ujetnikov. V

poslati te zime v Rusijo ekspedicijsko armado. Francoski socialisti zatrjujejo celo, da bi se francoski vojaki ne hoteli boriti z ruskimi.

Pariz, Francija, 25. decembra. (Poročilo Ass. Press.) Prine L'vov je rekel nekemu časnikarskemu počevalcu:

Ce se hoče napraviti v Rusiji red ter vstaviti anarhijo, je potrebno nadaljnjih zavezniških čet. Na drug način se disorganizirana država ne more uresničiti. Jaz nisem vojaški izvedenec, in vem, da vojaški krogi ne bodo vpoštevali mojega mnenja. Rečem samo, da bi po mojih mislih zadostovalo 200.000 zavezniških vojakov za popolno obnovitev miru. Opozicija je slaba. Petrograda takorekoc ni več. Glavno mesto Rusije bi zavezniški lahko zavzeli, ne da bi naleteli na kak poseben odpor.

MOŽJE Z "MAURETANIE" NA POTI V CAMP MILLS.

MEN FROM THE MAURETANIA ON THEIR WAY TO CAMP MILLS

Zadnji dnevi carja

(V predvečernjani številki našega lista smo objavili posebno poročilo Karla W. Ackermanna, ki je podal dobesedno prestavo sponov, katere je napisal dolgoletni carjev zvesti služabnik Parfen Dominin. — Današnje poročilo nada juže Domininovo pripovedovanje.)

Ekaterinburg, Rusija, 25. dec. (Preko Vladivostoka). — "Pri mozem zavesti, se je pričel oblačiti razpravi se je dokazalo, da je car vodil tajno korespondenco s svojim osebnim prijateljem generalom Dogert, ki je svetoval carju, da naj bo pripravljen na osvoboditev.

Z ozirom na te dokaze skupno s težavnim položajem, ker se je moral svetovni uralskega okraja odločiti, da izprazni Ekaterinburg, je bilo ukazano, da se mora car brez odlašanja vstreliti, ker ga je sovjet smatral za nevarnega in ni vedno potrebno, da je strogo zastražen.

"Državljan Nikolaj Romanov", je rekel načelnik sovjeta prejšnjemu carju, "obveščam te, da ti je dano tri ure časa, da urediš svoje stvari. Straža, prosim te, da ne pusti iz pogleda Nikolaja Romanoviča."

Ko se je Nikolaj vrnil z zaslišanja, sta prišla k njemu žena in sin ter sta jokala. Aleksandra se je večkrat onesvestila in počenca je moral biti zdravnik. Ko je prišla k sebi, je pokleknila pred vojake in jih prosila usmiljenja. Vojaki pa so odgovorili, da ni v njihovi oblasti deliti milost.

"Za Kristovo voljo, bodi mirna Alice", je pogosto rekel car z nizkim glasom ter prekrizal ženo in sina.

Nato je car poklical tudi mene in me poljubil rekoč:

"Stari mož, ne zapusti Aleksandra in Aleksija. Vidiš, da nikogar ni zdaj pri meni. Nikogar ni, ki bi ju pomiril in mene bodo v kratkem odpeljali."

Pozneje sem se prepričal, da nikomur, razun ženi in sinu, izmed vseh onih, ki jih je ljubil, ni bilo dovoljeno posloviti se od prejšnjega carja.

Nikolaj, njegova žena in sin so stali skupaj, dokler ni prišlo pet drugih vojakov Rdeče garde z načelnikom sovjeta v spremstvu dveh drugih članov, ki sta oba bila delavca.

"Obleči površnik", je osorno za

povedal načelnik.

Nemčiji se nahaja že 200 tisoč

Francozo, od katerih pa jih je še

veliko število na potu domov.

Nikolaj, ki ni izgubil svoje samozvesti, se je pričel oblačiti razpravi se je dokazalo, da je car vodil tajno korespondenco s svojim osebnim prijateljem generalom Dogert, ki je svetoval carju, da naj bo pripravljen na osvoboditev.

"Zdaj sem vam na razpolago", Aleksandra in Aleksij sta padla v histerijo. Oba sta se zvalila na tla. Poskušal sem prenesti mater in sina v posteljo, pa načelnik mi je rekel:

"Čakaj. Časa ne smemo izgubljati. To lahko storiš potem, ko bomo mi odšli."

"Dovolite mi, da spremim Nikolaja Aleksandroviča", sem prosil. "Ne rabimo nikakega spremstva", je bil odločen odgovor.

Tako je bil Nikolaj odpeljan in nikdo ne ve kam, ter je bil vstavljen v noči 16. julija od 20 vojakov Rdeče garde.

Predno se je naslednji dan zdanilo, je zopet prišel načelnik sovjeta v sobo v spremstvu vojakov zdravnika in komisar posadke.

Zdravnik je preiskal Aleksandra in Aleksija. Nato je načelnik vprašal zdravnika:

"Ali ju je mogoče takoj odpeljati?"

Ko je odgovoril "da", je rekel načelnik:

Meščanka Aleksandra Feodorovna Romanovičeva in Aleksij Romanovič, pripravita se. Poslali vas bomo proč od tukaj. Dovoljenje vama je samo vzeti s seboj naj potrebnejše stvari, toda ne več kot 30 ali 40 funtov."

Pogledujoč se od strani in o mahujoč na vse strani, sta se mati in sin pripravljala.

"Jutri ga boste odpeljali od tukaj, je zapovedal načelnik sovjeta vojakom, kajaze na mene.

Aleksandro in Aleksija so takoj odpeljali v tovornem avtomobilu in ni znano, kam.

Naslednjega jutra je komisar zopet prišel in mi zapovedal, da moram iz sobe, da naj vzamem s seboj nekaj carjeve lastnine, toda vsa carjeva pisma in listine je vzel komisar. Odšel sem, toda zelo težko mi je bilo kupiti vojni listek, kajti vse železniške postaje so bile polne vojakov Rdeče garde, ki so stikale okoli in se pripravljali, da zapuste mesto, vsem

Wilson pri četah

Predsednik Združenih držav je nadzoroval ameriško armado pri Chaumontu. — Božični obed.

Chaumont, Francija, 25. dec. — Danes je predsednik nadzoroval ameriško armado. Zatem se je odpravil s svojim spremstvom v Montigny-le-Roy, kjer se je vršil božični obed. Popoldne je predsednik obiskal čete v njihovih taboriščih. Nato se je vrnil v Chaumont.

Pariz, Francija, 25. decembra. Predsednik Wilson je pojasnil, da bo njegov obisk v Angliji čiste formalnega pomena. Preko Kana la ga ne bo spremljal noben član ameriške mirovne komisije. Sprva so mislili, da bo šel z njim colonel House, kar se pa ne bo zgodilo.

Wilson se bo brez dvoma posvetoval z angleškimi državniki, toda ta posvetovanja bodo čisto formalna.

Predsednik je zelo nestrpen in bi najraje takoj pričel z delom, toda kot kaže, se bodo komisarji sestali šele tekem enega tedna, tako da se bodo začele konference krog 5. januarja.

Predsednik Wilson bo najbrže odpotoval proti domu dne 1. februarja. Včeraj je bil pri Wilsonu belgijski zunanji minister. Po končani konferenci je predsednik obdeval s svojo soprog.

V Londonu ga čaka silno navdušen sprejem. Kakorhitro se bo vrnil iz Anglije, bo odpotoval v Rim. Francosko fronto bo še enkrat obiskal in pri tej priliki ga bo spremljala tudi njegova soproga. Predsednika bo pozdravilo v Londonu na milijone in milijone ljudi. Vse mesto je okrašeno kot ni bilo še nikoli.

si s seboj vsak dragocen predmet."

Pripis in dodatek tega rokopiisa, katerega je tudi Dominin napisal, se glasi:

"Čebljanski list 'Utro Sibiri' zatrjuje, da je bila carjeva smrt potrjena v izjavi posebne vlade in da je bila eksekucija izvršena 10 vrst od Ekaterinburga. 30. julija je bil najden grob, ki je vseboval kovinske predmete, katere je imel vsak član carjeve družine, ravno tako tudi kosti sežganih trupel, ki so bili gotovo ostanke Romanovičeve rodovine."

Prišlo bo še nadaljevanje tega poročila.

Wilson je zgrešil pot.

Pariz, Francija, 25. decembra. L'intransigent, popisujoč, kako je predsednik Wilson s svojo soprog nakupoval raznih stvari za Božič, pravi, da sta v ponedeljek odšla po obljubenem trgovskem središču Pariza ter sta se izgubila, nakar sta vprašala dva dečka, kje se nahajata. Dečka sta dala potrebna pojasnila: eden med njima pa je snel klobuk in rekel: "Mogoče je dovoljeno dati roko gosposdu predsedniku." Predsednik je obema iskreno stisnil roko, želeč jima vesel Božič, nato pa sta šla dalje.

Nov portugalski kabinet.

Lizbona, Portugalsko, 25. dec. Sestavljen je bil nov portugalski kabinet, ki vsebuje naslednje člane: notrjni minister Barbosa, finančni minister Reimas, vojni Cortereal, justični Mello, trgovski Reves, poljedelski Oliviera, delovski Bessa, kolonijski Coelho, minister za javno vzgojo Magalhães.

Vojna odškodnina Siamu.

Washington, D. C., 25. dec. — Danes je bilo naznanjeno, da ima Siam račun za Nemčijo v znesku \$597.550. Izdatki so bili povzročeni v sled vezbanja opreme znatne zračne armade ter s pošiljanjem delavcev v Francijo in z grajenjem ladij.

Povodenj.

Lyon, Francija, 25. decembra. Vsed neprestanega dežja in taja jočega se snega je reka Rona strahovito narasla. Kleti in prva nadstropja onih hiš, ki se nahajajo v bližini obrežja, so vsa pod vodo. Most, ki je bil zgrajen leta 1914 je voda odnesla. — Povzročena škoda je zelo velika.

Nemci vračajo denar.

Pariz, Francija, 25. decembra. Nemci so vrnili denar, ki so ga vzeli iz bank v severni Franciji, v znesku 6 milijonov frankov.

Več blagajn, ki tehtajo od 5 do 7 ton, katerih Nemci niso odprli in se zdaj nahajajo v Bruslju. Bodo v kratkem prepeljali v Valenciennes.

Zamorec se pere

Grof Bernstorff pravi, da ni odgovoren za ono, kar sta napravila Boy-Ed in vojaški ataše Papan.

Pariz, Francija, 25. decembra. Te dni je govoril bivši nemški poslanik v Združenih državah, grof Bernstorff, z nekim nevtralnimi časnikarskim poročevalcem. Ves pogovor je bil priobčen v pariškem "Matinu". Rekel mu je, da popolnoma soglašajo z nameravano ligo narodov ter pristavil, da ni odgovorni za ono, kar so počili Nemei v Ameriki.

Bivša vojaška atašaja v Združenih državah, Boy-Ed in von Papan — je rekel — sta delala brez mojega dovoljenja. Jaz nisem odgovoren za ono, kar sta napravila. Slednjič je vendarle napočila ura pacifizma. To je bilo potrebno, po tem je ves svet hrepel. Upam, da bo v kratkem časni stvorjena liga narodov. Narodi so zahrepeli po resničem in trajnem miru. Ljudje ne mislijo na nič drugega kot samo na to, kako bi bilo mogoče enkrat za vselej prečiti nadaljne vojne. Vojno smo spoznali v vseh njenih grozotah in sedaj želimo miru.

Ko ga je vprašal dopisnik, kaj misli o Wilsonovem programu glede trajnega miru, je odvrnil:

— Wilsonov načrt je najboljši, kar jih je bilo stavljenih. Ta načrt je treba izvesti. Nemčija ga bo v vseh oziirih podpirala.

Izjavil je, da sta delala Boy-Ed in von Papan čisto po svoji volji brez njegove vednosti.

— Pomislite, Amerikanci so oba spodili, dočim so mene pustili v Washingtonu. — Ali ni to jaseen dokaz o moji nekrivdi?

Ko ga je poročevalce vprašal, če nista bila Papan in Boy-Ed pod njegovo kontrolo, — je rekel: — Da, bila sta, toda onadva sta dobivala navodila direktno iz Berlina in sicer brez moje vednosti.

Zabavni večer Danice.

Slovensko pevsko društvo Danica priredi v torek, 31. decembra, t. j. na Silvestrov večer v svoji društveni dvorani 92 Morgan Ave., Brooklyn, N. Y. zabavni večer s plesom. Za vsestransko razvedrilo in okrepilo bo dobro preskrbljeno. Vsem članom, kortudi rojakom in rojakinjam, se tem potom naznanja, da posetijo to zabavo, da se bomo v veseli družbi poslovlili od starega leta. Začetek ob 8. uri zvečer; vstopnina prostovoljna.

Memorial

WHEREAS, The establishment of national boundaries at the Peace Conference at Paris on a basis of nationality and self-determination is of paramount importance to secure the Peace in Happiness of Mankind; and

WHEREAS, The boundary between the Kingdom of Italy and the Yugoslav Republic is to be adjusted at said Conference, and it appearing from past demands and negotiations that Italy may ignore the principles of nationality and self-determination and claim territory predominantly Yugoslav in population and sentiment, such as Dalmatia with a population of 612,669 Yugoslavs and 18,028 Italians; therefore be it

RESOLVED, by the South Slovenic Catholic St. Joseph's Society No. 76 of Oregon City, Oregon, by the Slovenic Progressive Benefit Society No. 34 of Oregon City, Oregon, and the Slovenic National Benefit Society No. 45 of Oregon City, Oregon, that we do hereby most respectfully and earnestly endorse President Wilson's declaration, that: "Readjustment of the frontiers of Italy should be effected along clearly recognizable lines of nationality." And be it further

RESOLVED, That the President of the United States be and he is hereby memorialized to use his high offices to bring about an adjustment of the boundary of Italy and Yugoslavia in accordance with his lofty political ideals, so as to create and foster an international recognition of the principles of nationality and self-determination as a safeguard for Democracy and a foundation for permanent Peace. And

RESOLVED, That the secretary be and hereby is instructed to transmit a copy of this Memorial to the Hon. Woodrow Wilson, President of the United States of America; to the Hon. Secretary of State, to His Excellency, the Ambassador of France; to His Excellency, the Ambassador of Great Britain, and to His Excellency, the Ambassador of Italy.

Naznanila

Cleveland, Ohio.

Društvo sv. Janeza Krstnika St. 37 JSKJ. v Clevelandu na svoji glavi seje dne 15. decembra izvolilo sledeči odbor za leto 1919: Predsednik Anton Braniš, 1003 E. 63. St.; podpredsednik Louis J. Pire; tajnik Rudolf Perdan, 6024 St. Clair Ave.; blagajnik Fr. Budič, 1163 E. 58. St.; zapisnikar Ivan Krže; vratar Jakob Subić; zdravnik Fr. J. Kern, 6202 St. Clair Ave.; zastopnik za S. N. Dom Fr. Budič; računski nadzor: Louis J. Pire, Ivan Pekolj in Damijan Tomasin.

Društvo zbora se sedaj vsako 3. nedeljo v mesecu v S. N. Domu v sobi št. 3 ob 1. uri popoldne. Brat Josip Zele je daroval našemu društvu eno delnico za \$10,00 za S. N. Dom, za kar se mu izreka tukaj javna zahvala. Bratje, naša dolžnost je, da se ga tudi mi spominjamo že kot dobrotnika, nikar pa samo, ker je dotičnik član našega društva.

Po novem letu se preselimo v S. N. Dom. Na zadnji seji se je sklenilo, da ostane društvena naklada še naprej kot sedaj 10c na mesec in 5c za S. N. Dom, skupno 15c. Toliko plačate poleg svojega asessmenta. Po Novem letu dobi vsak član novo plačilno knjižico, ki stane 20c. Torej zapomnite si: za januar plača vsak samski član poleg rednega asessmenta 20c za knjižico, 15c društvene naklade, 25c za glasilo, skupno 60c. Kdor ima pa tudi ženo v društvu, plača po 15c več. Prosim, preberite in razumite pravilno, da se ne bo kdo pridružil nad prihodnjim tajnikom, zakaj da mora toliko plačati.

Vsem članom našega društva in celi JSKJ. želim srečno in veselo Novo leto ter obilo napredka.

Damijan Tomasin, tajnik.

Lloydell, Pa.

Društvo sv. Petra in Pavla St. 35 JSKJ. v Lloydellu je dne 15. decembra na glavni seji izvolilo sledeči odbor za leto 1919: Predsednik John Jereb, podpredsednik John Vicič, tajnik Andrej Malovrh, blagajnik John Heršič, zapisnikar Frank Arhar, nadzornika knjig Matija Turšič in Jakob Jereb.

Društvo zbora vsako tretjo

nedeljo v mesecu ob 2. uri popoldne v svoji lastni dvorani v Lloydellu.

Nadalje opominjam vse oddaljene člane zgoraj omenjenega društva, da se zglasijo do 19. januarja 1919, kateri imajo potne liste, ker bodo zdaj potekali 31. decembra 1918, da se zopet ponove za naprej za dobo 6 mesecev. Kateri član se ne zgasi, bo po svoji krivdi suspendiran.

Vsem članom se naznanja, da se vsi dopisi in pošiljke pošiljajo na tajnika:

Andrew Malovrh,
Box 1, Lloydell, Pa.

Indianapolis, Ind.

Društvo sv. Jožefa št. 45 JSKJ. v Indianapolisu je imelo glavno letno sejo in volitev uradnikov za leto 1919 ter izvolilo sledeče uradnike: Predsednik Tony Gerbaj, podpredsednik Anton Struna, I. tajnik Louis Rudman, II. tajnik Anton Rudman, blagajnik Josip Gačnik, zapisnikar Louis Medvešek; nadzorniki: Frank Deželan, Frank Rodeš in Martin Mavšar; reditelj Matija Turk; vratar John Predovnik; poslanec Martin Dimc; zastavonoši društvene zastave: Frank Gradica in Josip Gole; narodne zastave: Geo. Hribnik in John Deželan.

Tem potem se naznanja vsem članom omenjenega društva, da se bo vršilo ob sedaj naprej vsako zborovanje v dvorani soprota Josipa Gačnika in ne več v starih prostorih, kot smo imeli v 1. 1918. Vse one člane, ki so na potnih listih, obveščam, da se pravočasno oglašajo tajniku društva, da ne bi imeli nepotrebnih sitnosti pri društvu v slučaju, da vas bi doletela nesreča in niste se ponovili potnega lista ali ga pa sploh niste vzeli, ko ste šli na daljšo pot. S takimi člani se bo postopalo strogo po pravilih. Torej naj stori vsak član svojo dolžnost pravočasno, da ne bo nepotrebnega prekanja.

Sobratki pozdrav vsem članom JSKJ.
Louis Rudman.

NAZNANILO IN ZAHVALA.

Tužnim sreem naznanjam vsem sorodnikom, prijateljem in znanem po širni Ameriki žalostno vest, da je po kratki mučni bolezni in influenci 17. decembra za vedno v Gospodu zaspal nam vsem priljubljeni rojak

JOHN RIFEL.

Pokojnik je bil star 31 let in član društva Hiriya v Sheboygan, Wis. Doma je bil iz vasi Čilpah pri Trebelnem na Dolenskem. Tukaj zapuša dva brata, katere sta skrbela v času njegove bolezni ter mu priredila tudi krasni pogreb, v starem kraju pa še 3 brate, 2 sestri, mater, ženo in enega otroka.

Tem potem se vsem najlepše zahvaljujem za darovane vence in vsem, kateri so se vdeležili pogreba ter ga tako spremenili k zadnjemu počitku na katoliško pokopališče Mount Olivet v Milwaukee, Wis.

Globoko užaljeni izrekam: Naj v miru počiva nam vsem priljubljeni rojak in mi mu bo lahka ameriška zemlja!

Zaljubljeni ostali:
Anton Rifel, brat.
Joe Rifel, brat.

Mary Rifel, soproga brata.

Ter vsi drugi njegovi znanci in prijatelji.

Milwaukee, Wis., 20. decembra 1918.

Prehranjevanje narodov.

Pariz, Francija, 22. decembra. — Ameriški živilski administrator Herbert C. Hoover bo v kratkem dobil nemških ladij z en milijon ton prostornine. Te ladije se bodo rabile za prevažanje hrane v Francijo, Srbijo, Belgijo in Rumunijo. Te ladije mora vsled pomanjkanja Nemčija izročiti zaveznikom brez vsake obljube, da bo tudi Nemčija dobila živež.

Za sedaj ne bo poslano nobeno blago v Nemčijo, temveč najprej v nevtralne dežele. V tem času pa se bodo mogli Nemci vzdržati s hrano, ki je bila pripravljena za nemške armade, deloma pa so jo nakopičili kmetje.

Samomor vojaka.

S sanitetnim vozom so peljali infanterista G. Floreja v vojaško bolnico v Ljubljano. Med potjo si je prerezal vrat in umrl.

Zgodovina "Leviathana", največjega parnika na svetu

NAJVEČJI PARNIK NA SVETU, PREJŠNJI NEMŠKI PARNIK "VATERLAND", JE PREVEDEL PREKO MORJA 110.591 AMERIŠKIH VOJAKOV V DESETIH POTOVANJH. — S TEM JE DOSEGEL SVETOVNI REKORD GLEDE TRANSPORTA.

V naslednjem hočmo povedati povest "Leviathana", največji ladij na svetu. Njegova zgodovina datira iz septembra 1917, ko je vladna Druženih držav zaplenila parnik "Vaterland" Hamburg-Amerika črte ter ga izpremenila v transportni parnik Druženih držav, imenovan "Leviathan".

Ko je prevzela zvezna vlada, septembra meseca leta 1917 ta parnik, so mislili nemški mornarji, ki so se nahajali na krovu, da Amerikanci ne bodo znali uporabiti ta parnik.

Ne bodo v stann voziti s tem parnikom, tudi če bi ga bili pustili nepoškodovanega, — so rekli. — Vsa navodila za vodstvo te velike ladije so bila uničena in vsled tega so Nemci domnevali, da bo "Vaterland" za Ameriko breme in brez koristi.

Nemci pa so prav tako slabo računali z iznajdljivostjo ameriškega mornarja kot so slabo kalkulirali glede bojnih sposobnosti ameriškega vojaka.

Zvezna mornarica je vzela parnik v roke, izpremenila ime v "Leviathan" in tekem par tednov je pričel parnik prevažati ameriške čete v Francijo.

Ko je bilo premirje podpisano, je napravil ta velikan s tremi dimniki deset potovanj semintja kot mornariški transportni parnik ter je spravljal v Francijo in Anglijo 110.591 vojakov.

V preteklem poletju je odplul "Leviathan" iz pristanišča New York v Brest 13.558 ljudmi na krovu, kar predstavlja največje število ljudi, ki so kdaj potovali na enem parniku ob istem času preko oceana.

Ta rekord prekaša onega, ki ga je napravil angleški parnik "Olympic", ki je v poletju 1915 odplul iz Montreala v Canadi proti Evropi z 8700 canadskimi vojaki na krovu.

"Leviathan" je napravil kaj malo potovanj preko oceana, ne da bi imel na krovu vsaj 10.000 vojakov. V številnih slučajih jih je imel do 11.000.

Pri prevažanju teh vojakov v Francijo ni izgubil "Leviathan" nikdar niti enega moža, ni imel nobene nezgode ter se je redno držal določenege časa. Vse to je izvršil vspršio odločnih in ponovnih naporov kombinirane sile nemških podmorskih čolnov, ki so na vsak način hoteli "dobiti" tega svojega prejšnjega velikana.

"Leviathan" je bil najbolj preganjana ladija na severnem Atlantu. Vsak poveljnik podmorskih čolnov je skušal uničiti ta parnik. Kajzer sam je obljubil \$10.000 posadki onega podmorskega čolna, ki bi zadala parniku smrtni udarec.

"Leviathan" pa je vozil na prejšnjem bruhal iz sebe v Franciji ameriške vojake v rednih premorih. Dosegel je vse rekorde hitrosti, o katerih niti Nemci sami niti sanjali niso.

Vse to delo pa so izvršili častniki mornarice Druženih držav ki niso imeli nikakih predhodnih skusenj glede vodstva prekatlanškega potniškega parnika ter mornarji, ki niso bili še nikdar preje na kaki ladiji, ki bi bila vsak na polovico tako velika kot je "Leviathan".

Po mnenju onih, ki poznajo vojne rekorde velikih parnikov, so to veliko ladij boljše vodile ameriške posadke kot pa prejšnje nemške Parnik je dosegel hitrost, ki je bila za dva vozla večja kot ona, določena v prvotnem kontraktu in celo v času, ko je bil v ameriških rokah, ni parnik nikdar vozil s svojo največjo brzino.

Velikih težkoč, katere je imel nemški komodor Hans Ruser pri spravljanju parnika v hobokenski dok, ni bilo nikdar opaziti pri kateremkoli mornariškem poveljniku, ki je stal na poveljniškem mostiču od časa, ko je vladla Druženih držav prevzela parnik.

Vsakdo se spominja, da sta "Vaterland" in posestrimska ladija "Imperator" povzročila vsakovrstne zmešnjave v Hudson reki, kadarkoli je eden teh parnikov došel v New York. Trebalo je tri do pet ur, da se je privezalo parnik pri doku, potem ko je bil zapustil karantinsko postajo.

Lahkota, s katero so vodili ameriški mornariški častniki ta veliki parnik, je vzbudila veliko presenečenje tukaj in v zvezstvu. Ko je kapitan J. W. Oman, mor-

narice Druženih držav prevzel poveljstvo nad "Leviathanom" ter se pripravil na prvo potovanje jih je bilo dosti, ki so hoteli staviti poljubno svoto, da ne bo došel brez nesreče do Ambrose kanala. Kapitan Oman, ki je sedaj podadmiral, pa je izvel parnik iz hobokenskega pomola ter odplul v Guantanamo zaliv, preko izdajalskih čer zapadne Indije ter se vrnil nato v New York kot da je to vsakdanji čin.

Kapitan Oman je spravljal "Leviathana" ob pomol v eni uri in pol potem ko je prišel skozi ožino pri uhoju v newyorško pristanišče. To je rekord, katerega niso mogli Nemci nikdar doseči.

Kapitan Oman je bil prvi ameriški poveljnik "Leviathana" in njemu je pripisovati velik del kredita za obširno delo, katero je bilo treba izvršiti predno je bil parnik v stann služiti kot armadni transportni parnik.

Kapitan Oman je poveljeval "Leviathanu" do 1. marca 1918, nakar mu je sledil kapitan F. Bryan, ki pa je vsled bolezni kmalu zapustil poveljniški mostič ter odstopil mesto kapitanu V. V. Phelps, ki se sedaj poveljuje temu parniku.

Mož, ki je dejanski izpremenil potniški parnik "Vaterland" v armadni transportni parnik, pa je V. V. Woodward, glavni inženir te ladije.

Na rame Woodwarda je padlo delo spraviti v red velike stroje na parniku, katere je pokvarila nemška posadka ter jih napravila neuporabnim. Izvršil je vsled tega nalogo, o kateri so Nemci domnevali, "da je ni mogoče izvršiti".

Ko je prišel parnik v ameriške roke, si je neka dobro znana trdnica mornariških kontraktorjev ogledala parnik in stroje ter izjavila, da bi trajala popravilanj celih šest mesecev in da bi stalo približno en milijon dolarjev.

Nato je odšel Woodward v spremstvu enajstih poročnikov enega kadeta in dveh strojnikov mornarice na krov parnika ter ga napravil v teku dveh mesecev sposobnim za potovanje preko oceana. Ko je končal svoje delo, je bil parnik v boljšem stanju kot pa je bil takrat, ko je zapustil ladjedelnico v Hamburgu. Na prvem poskusnem potovanju v Guantanamo zaliv je razvil parnik brzino 24 vozlov na uro.

Zapiski na krovu parnika, ko je se bil v nemških rokah, ne kažejo da bi kdaj razvil večjo brzino kot 22 vozlov na uro. Komodor Ruser, nemški poveljnik, je povedal pisnu tega članka, da je bil zgrajen parnik za nameravano brzino 21 vozlov na uro. To je izjavil, ko je prišel parnik prvokrat v New York na svojem konju po gorskih stazah z drznostjo, ki jih je presenečala, a obenem polnila z občudovanjem. Quentin je bil vsled tega naravnost junak med Indijanci.

Quentinu tudi ni manjkalo smisla za humor. Ob neki priliki sta se nahajala on in njegov tovariš daleč zunaj v puščavi ob nek' poti, po kateri vozijo včasih tudi avtomobili. Zadel sta pri tem na veliko karo, ki je imela licenco za državo Colorado. V avtomobilu sta sedeli dve ženski, ki sta čakali na možkega, ki je odšel medtem za pomoč. Avtomobil je namreč odpovedal svojo službo. Quentin je izvršil potrebne popravne izvedel, da ne zna nobena izmed žensk voziti avtomobila. Vsled tega se je ponudil, da bo vozil sam, dokler ne najde na cesti prvotnega voznika. Pustil je svojega konja tovarišu z naročilom, naj ga odvede v kempo. Nato je pričel voziti. Več milij naprej je našel lastnika avtomobila, ki je takoj stopil v voz, se zahvalil mlademu Rooseveltu, ter mu rekel, da "gre-

lahko sedaj nazaj."

— Poslal sem svojega konja nazaj, — je odvrnil Quentin, — in do kempe je celih dvajset milj, da se bom peljal z vami.

Lastnik avtomobila je nasprotno ter rekel, da je preveč prtljage na avtomobilu, da bi mogel pristiati še kak nadaljni potnik. Konečno pa je dovolil Quentinu vožnjo pod pogojem, da stoji na stopnjici. Quentin je to seveda storil. Ko so peljali naprej, je čul Rooseveltovi govoriti ženski ob nek' "Rooseveltovi skupini", ki se mu di v tem kraju. Ženski sta tudi omenili, da sta strogo pazili na vse ob poti, kajti željni sta bili sestati se s tako slavnimi ljudmi.

Ko je dospel avtomobil v naslednjo kempo, je skočil Roosevelt s stopnjice, se odkril ter dvorljivo rekel: — Mimogrede rečeno, jaz sem ona "Rooseveltova skupina", katero ste omenili. Nato je obrnil družbi hrbet brez vsake nadaljne besede.

V zapadnih pokrajinah krožijo vsakovrstne povesti o poročniku Frank Luke, slavnem ameriškem zrakoplovcu, ki se ni vrnil z nekega poleta preko nemških črt par tednov pred koncem vojne. Poročnik Luke je bil doma iz Phoenix, Ariz., kjer je bil zelo priljubljen. Policijski načelnik Dawson, prejšnji policijski načelnik v Butte, Mont., v onih starih burnih dneh, ki je bil slaven radi svoje navade, da je naročal razgrajanje s katerim vlakom morajo oditi iz mesta, — mi je povedal povest o poročniku Luke, ki meče nadaljno zanimivo luč na značaj človeka, iz katerega se je razvil izvrsten borilec in vojak.

Upam, da bodo Luke-a še našli, — je rekel — Bil je fin deček in rojen mehanik. Ni je bila stvari na kakem motorju, katere bi ne znal urediti v tekni ene minute in hitreje kot kateri drugi človek. Vozil je za nas dolgi po rudniku dolgo časa in dasiravno ni imel zaznamovati nobene resne nezgode, je bil vendar najbolj drzni voznik kar sem jih kdaj videl. Težak motorni voz je vozil z naglie štiridesetih milj na uro po gorskih cestah, po katerih bi se vi komaj upali hoditi počasi.

Nekega dne me je vzel s seboj iz rova in vozil je štirideset milj krog ovinkov, kjer sta po dva kolesa vedno visela v zraku. Ukalezal sem mu, naj ustavi ter rekel nato: — Glej dečko, ti se morda ne brigaš za svoj tilnik, a jaz potajam star ter mi prav nič ne diš, da bi padel kakih tisoč čevljev globoko v kanjon. Kaj takega bi izpremenilo vse moje načrte. Dvajset milj na uro je dosti hitro zame po teh strminah in kadar boste vozili mene, je dvanajst milj končna meja.

— Smejal se mi je, — je nadaljeval Dawson, — a pričel voziti bolj počasi. Ko je prišla vojna, je hotel Luke takoj k vojakom. Rekel je, da bi bil v stann voziti z aeroplanom in mi smo vedeli, da je zmožen tega, če je sploh kak človek na svetu. Bil je dober mehanik ter se ni bal nobene stvari na svetu. Prav nič nismo bili presenečeni, ko smo čuli, da je "ace" to je avijatik, ki je uničil najmanj pet sovražnih aeroplanov.

Kapitan Eddie Kilenbacher je bil najodličnejši ameriški "ace". Izmed vseh slavnih avtomobilnih dirkačev je bil on edini, ki se je takoj v pričetku vojne prostovoljno priglasi. Sedaj zavzema prvo mesto med vsemi profesionalnimi

Kam se boste obrnili,

kadar delate agovora, pogodbe, naprščeno izjavo ali razne druge dokumente, ki spadajo v notarski posel. Kdo Vam bo tolažil na sodniji, pri mirovnem sodniku ali drugod? Ako hočete pravilno izpovedati ali prikriti, potrebujete človeka, ki je zmožen slovenskega in angleškega jezika. Obrnite se v tem pogledu vedno na

ANTON ZBAŠNIK,

JAVNI NOTAR IN TOLMAČ

na 102 Bakewell Bldg., Cor. Diamond and Grant Sts. (nasproti Court House) PITTSBURGH, PA.

Telefon urada: Court 3459. Telefon na domu: Flak 1931 J.

se je inženir smejal ter rekel: —

To ni bil najlažji "job" kar sem jih kdaj imel. Ni bil pa tudi ne "job", katerega ni mogoče izvršiti, kot so mnogi govorili. Takterve posli sploh ne obstajajo v mornarici Druženih držav. Nekaj časa nam je precej trda predla, kajti težko je bilo reči, koliko škodo so napravili pravzaprav Nemci.

S stroji so počenjali vsakovrstne stvari in treba je bilo pregledati vsak posamezni kos, predno so spustili paro v stroje. Če bi kaj pregledali, bi se najbrž zgodila kakva velika nesreča, ki bi napravila več škodo kot pa so jo napravili Nemci na parniku. Mogoče bi zamašili kako pipo štirideset čevljev pod vodno črto in vzelo bi nam cel teden za ugotovljenje tega trika.

Ves kredit pa ne pripada meni. Pripada častnikom in možem ki so delali pod mojim vodstvom. Delali so noč in dan, da spravijo te stroje zopet v red, nakar bi mogel parnik služiti svoji pravi nameni ter prevažati vojske v Francijo, za generala Pershinga. Če hočete sploh kateremu dati kredit dajte njim. Oni to zaslužijo.

Inženir Woodward ni hotel pojasniti, kakve vrste so bile poškodbe, katere je napravila nemška posadka "Vaterlanda". Rekel pa je, da označuje nemška uspešnost metode, katere so porabili, da napravijo stroje "Vaterlanda" neuporabnim.

Kakor hitro je bilo vse popravljeno ter se je izvršile uspešna poskusna vožnja v Guantanamo zaliv, je pričel "Leviathan" prevažati čete v Francijo ter napravil kot že enkrat omenjeno deset obratnih potovanj.

Če bo grof Hohenzollern kdaj čital to poročilo o sedanjih usodi svoje najljubše ladije, mu bo to nudilo gotovo hrane za melanholična razmišljanja. Mogoče se mu bo v duhu pokazala tudi prikazen Ballina, kojega sanje o nemški nadvladi na sedmih morjih so omočile to povest.

Drznost kot prava tajnost junaštva

Poročnik Quentin Roosevelt, ki je bil ubit v boju z nemškimi aeroplani v Franciji, je bil junaški do vratolomnosti. Nemški zrakoplovec so poročali, da je Roosevelt napadel sam celi oddelek nemških aeroplanov s tem, da se je spustil v sredino tega oddelka.

Malo pred vojno je preživel Quentin Roosevelt eno poletje na Navajo rezervaciji, v Kayenta, divji in gorati pokrajini. Navajo Indijanci so videli, kako je jahal na svojem konju po gorskih stazah z drznostjo, ki jih je presenečala, a obenem polnila z občudovanjem. Quentin je bil vsled tega naravnost junak med Indijanci.

Quentinu tudi ni manjkalo smisla za humor. Ob neki priliki sta se nahajala on in njegov tovariš daleč zunaj v puščavi ob nek' poti, po kateri vozijo včasih tudi avtomobili. Zadel sta pri tem na veliko karo, ki je imela licenco za državo Colorado. V avtomobilu sta sedeli dve ženski, ki sta čakali na možkega, ki je odšel medtem za pomoč. Avtomobil je namreč odpovedal svojo službo. Quentin je izvršil potrebne popravne izvedel, da ne zna nobena izmed žensk voziti avtomobila. Vsled tega se je ponudil, da bo vozil sam, dokler ne najde na cesti prvotnega voznika. Pustil je svojega konja tovarišu z naročilom, naj ga odvede v kempo. Nato je pričel voziti. Več milij naprej je našel lastnika avtomobila, ki je takoj stopil v voz, se zahvalil mlademu Rooseveltu, ter mu rekel, da "gre-

lahko sedaj nazaj."

— Poslal sem svojega konja nazaj, — je odvrnil Quentin, — in do kempe je celih dvajset milj, da se bom peljal z vami.

Lastnik avtomobila je nasprotno ter rekel, da je preveč prtljage na avtomobilu, da bi mogel pristiati še kak nadaljni potnik. Konečno pa je dovolil Quentinu vožnjo pod pogojem, da stoji na stopnjici. Quentin je to seveda storil. Ko so peljali naprej, je čul Rooseveltovi govoriti ženski ob nek' "Rooseveltovi skupini", ki se mu di v tem kraju. Ženski sta tudi omenili, da sta strogo pazili na vse ob poti, kajti željni sta bili sestati se s tako slavnimi ljudmi.

Ko je dospel avtomobil v naslednjo kempo, je skočil Roosevelt s stopnjice, se odkril ter dvorljivo rekel: — Mimogrede rečeno, jaz sem ona "Rooseveltova skupina", katero ste omenili. Nato je obrnil družbi hrbet brez vsake nadaljne besede.

V zapadnih pokrajinah krožijo vsakovrstne povesti o poročniku Frank Luke, slavnem ameriškem zrakoplovcu, ki se ni vrnil z nekega poleta preko nemških črt par tednov pred koncem vojne. Poročnik Luke je bil doma iz Phoenix, Ariz., kjer je bil zelo priljubljen. Policijski načelnik Dawson, prejšnji policijski načelnik v Butte, Mont., v onih starih burnih dneh, ki je bil slaven radi svoje navade, da je naročal razgrajanje s katerim vlakom morajo oditi iz mesta, — mi je povedal povest o poročniku Luke, ki meče nadaljno zanimivo luč na značaj človeka, iz katerega se je razvil izvrsten borilec in vojak.

Upam, da bodo Luke-a še našli, — je rekel — Bil je fin deček in rojen mehanik. Ni je bila stvari na kakem motorju, katere bi ne znal urediti v tekni ene minute in hitreje kot kateri drugi človek. Vozil je za nas dolgi po rudniku dolgo časa in dasiravno ni imel zaznamovati nobene resne nezgode, je bil vendar najbolj drzni voznik kar sem jih kdaj videl. Težak motorni voz je vozil z naglie štiridesetih milj na uro po gorskih cestah, po katerih bi se vi komaj upali hoditi počasi.

Nekega dne me je vzel s seboj iz rova in vozil je štirideset milj krog ovinkov, kjer sta po dva kolesa vedno visela v zraku. Ukalezal sem mu, naj ustavi ter rekel nato: — Glej dečko, ti se morda ne brigaš za svoj tilnik, a jaz potajam star ter mi prav nič ne diš, da bi padel kakih tisoč čevljev globoko v kanjon. Kaj takega bi izpremenilo vse moje načrte. Dvajset milj na uro je dosti hitro zame po teh strminah in kadar boste vozili mene, je dvanajst milj končna meja.

— Smejal se mi je, — je nadaljeval Dawson, — a pričel voziti bolj počasi. Ko je prišla vojna, je hotel Luke takoj k vojakom. Rekel je, da bi bil v stann voziti z aeroplanom in mi smo vedeli, da je zmožen tega, če je sploh kak človek na svetu. Bil je dober mehanik ter se ni bal nobene stvari na svetu. Prav nič nismo bili presenečeni, ko smo čuli, da je "ace" to je avijatik, ki je uničil najmanj pet sovražnih aeroplanov.

Kapitan Eddie Kilenbacher je bil najodličnejši ameriški "ace". Izmed vseh slavnih avtomobilnih dirkačev je bil on edini, ki se je takoj v pričetku vojne prostovoljno priglasi. Sedaj zavzema prvo mesto med vsemi profesionalnimi

ameriskimi atleti, ki so odšli na fronto. Izstrelili je iz zraka 24 nemških aeroplanov.

Nalik Quentinu Roosevelt in Franku Luke je bil tudi Rickenbacher nad vse drzen. Ko je dirkal z avtomobili, je večkrat zmagal s tem, da je vzel nase riziko, katerega so drugi dirkači zavracali. Ob neki priliki, ko je bil Eddie brez vsakega centa, da bi plačal svoje obveznosti, je vozil tako brezobzirno, da je dobil veliko darilo s strojem, ki bi v običajnih okoliščinah zmagal kot črti.

Major Cushman A. Rice ameriške zračne službe, katerega so poslali domov kot močno zastrupljenega od plina potem ko je služil šest mesecev na fronti, je bil nadaljni človek drznih običajev. — Rice se je boril skozi pol ducata drugih manjših vojn. Kadar ni bilo nobene vojne, ki bi vzbujala njegovo zanimanje, je preživel svoj čas na lovu v Sibiriji, na Celnou ali na kakem drugem mestu, kjer je bilo obilo nevarnih zverí. V Mandžuriji je ubil večje število tigrov ter prinesel nazaj s seboj par novih povesti o čudovitih doživljajih. Med puškami, katere je vzel Rice s seboj, se je nahajala tudi 22-kalibrska Savage puška s dalekosežnim nabojem. Ko je govoril z nekaterimi japonskimi častniki glede kakovosti te majhne puške, je eden izmed častnikov pripomnil, da bi si Rice gotovo ne upal streljati z njo na tgra. Rice je takoj ponudil stavo, katero je japonski častnik sprejel. Rice je stavil \$500.00, da bo ustrelil prvega tigra, ki se bo pokazal, velikega ali majhnega in da ne bo imel s seboj nobenega drugega orožja kot ono majhno puško. Japonski častnik pa je moral dati na razpolago gonjače, ki naj bi spravili tigra na sled.

Skozi dva dni so delali gonjači ter niso prišli na sled niti enemu tigru, — je pozneje prav

DEŽ

Ruski spisal FEDOR FALKOVSKI

Bilo je ob eni po noči. Padal je debel, topel dež.

Vasiljev je gabil po lužah neke temne ulice, prilagajajoče k bazaru. Vračal se je iz čirka, kjer je, — pritisnjen od občinstva k stebri, gledal neko nenavadno poslovlno predstavo.

Obušesa se mu je razbijalo nad ležno pokanje biča, krič jezdecev, šale klovnov ter opazke bližnjih svojih sosedov. Pred očmi mu je migotela kakor v megli slika jedne jahalke z golimi, mišnimi prsi in sladkim nasmehom na še skoro otroškem licu.

Sree Vasiljevo je glasno utripalo pod oguljeno dijaško vrhno suknjo, in on ni niti zapazil, kako zelo je bil premočen od dežja in kako so mu noge kar tonile v globokih lužah.

Na ovinku sosednje ulice je obstal.

Njegovo pozornost je obrnila na se topla ljudi: treh oguljenih možakarjev in jedne ženske, živo se pripravljajoč med seboj.

Na pol pijani don Juan so si lili žensko, naj gre z njimi. Pri luči jedne svetilke je Vasiljev le slablo razločil lica možakarjev, to da on je radovedno poslušal njih rezke, ne ujemajoče se besede ter čakal, kako se konča prepri.

Ženska v črni premočeni jopiči, z robcem na ostrženih lasih, je stala s hrbtom obrnjena proti njemu. On ni mogel spoznati, ali ji je prijetno ali zoperno laskano teh ponosnih kavalirjev. Med tem se je ženska nepričakovano obrnila, in zapazivši Vasiljeva, urno stopila k njemu.

— Branite me, gospod dijak, — je dejala.

Vasiljev jo začuden pogleda. — Vi me prosite varstva in jaz nimam pravice, da bi vam ga odrekel. Pojdva!

Šla sta skupaj.

Nezadovoljni don Juan z nepričakovanim izhodom tega prepri, so se glasno nasmejali ter poslali za njima nekoliko cinističnih opomb.

Vasiljev je korakal mračen ter je dobro čutil svoj neprijeten položaj.

— Zlod vedi, ona je brzkone pijana, — si je mislil, trude se, ogledati si lica svoje z njim korakajoče sopotnice. Čutil pa je tudi, kako lije dež kakor iz vedra in da on, ves moker, gazi po brezkončnem blatu.

A ona, vznemirjena z njegovim molčanjem, je šla za njim ter zroč mu v lice, mu pripovedovala, da je šla od tete domov in da so se ti rokovanji pridružili k njej, ne zmeneci se za to, da jim ona k temu ni dala nikakega povoda. Govorila je urno, toda s trudom, z nekoliko hripavim, pretrganim glasom, in gugala se pri tem tako, da je večkrat trčila ob Vasiljeva.

— Kje stanujete? — seže ji naposled on v besede ter se pri tem obrne od nje.

Ona obstane.

— Kje da biva? — odvrne in mahne z roko.

Evo, kje biva: ona prebiva zelo daleč, tako daleč, da noče da lje mučiti dobrega dijaka.

— Evo, do vogla se pojdem z vami, a potem sama, — je končala.

In šla je dalje molče ter se bojazljivo ozirala v lice svojemu mračnemu sopotniku. Že davno sta dospela na drugo ulico, toda ona je le še šla za njim, kakor sledi za popotnikom v temni noči mlado mače; dasi ga nekolikokrat zapode proč, vendar le z nemo silo človeku pod noge, z nemo poslušno, naj ga vzame s seboj na topel svoj dom.

Vasiljev ni imel toliko pogu-

ma, da bi jo zapodil.

Napitil se je proti domu s trdim sklepom, posaditi jo v prvi priliki na koleselj izvožeka ter se je tako odkrižati.

Dež pa je le še lil kakor iz vedra in ulica je ostala prazna in temna.

— Čemu se tako tresete? — jo vpraša Vasiljev iznenadoma.

— Zebe me, — odvrne šepetaje ona.

— Jaz vas takoj posadim na voz...

— Ni treba, ni treba...

— Čemu ne?

— Ker nimam nikamor iti!

Na to odvrne Vasiljev potihoma s tresočim se glasom:

— Pojdite k meni, kjer prenočite...

Ona ni odvrnila ničesar.

On jo prime za roko ter se urno napoti domu.

Dospevši na dom, on odpre sobo ter jo spusti notri, izročivši ji vžigalnico, in izgine. On, nekoliko razburjen, pa zdrvi po stopnicah navzdol ter se spusti dalje v temno ulico.

— Ona ni pijana, — si je mislil — ona je omagovala od slabosti od gladi... Ko bi pa bila tudi pijana, kaj zato; saj jaz nisem njen sodnik...

On je hitel iskat prodajalnice, da bi kupil nečesa za usta, toda vse je bilo že zaprto. Torej je sklenil, potrkati na znano prodajalnico.

Tu mu odpre vrata zaspala gospodinja ter ga zevaje otvori s presnim sirom, maslom, jajci in žemljami. Vasiljev, ves srečen, steče nazaj k svojemu gostu.

Ona ga je že pričakovala v njegovi majhni dijaški čumnati; sedela je tako, kakor sede vse ženske, katere redarji po noči pobirajo po ulici; uprav kakor bi se bala luči prižgane svetilke, je sedela na koncu stola ter se nekako skrivala z nizko na oči potlačenim robcem.

Pozdravila je Vasiljeva z navadnim ledenim, boleznim smehom.

On urno položi na mizo prinesene reči, prigrvarje ji, naj se jih posluži. Ona se je nekako branila in začela jesti.

Polagoma je nekako oživela in potisnila nazaj robc, lica pravi ti navadne, šablonske dogodke svojega življenja.

Vasiljev jo je mirno in laskavo poslušal ter radovedno ogledoval črte njenega mrliškega lica. Težavno je bilo, razbrati raz njega, koliko let je že šlo to lice; toda nikakega dvoma ni, da je ta ženska že stala na poslednji stopinji svojega bezniskega življenja.

Pripisuje bistroemu Vasiljevemu pogledu ves drug pomen, je postala živahnejša in zgovornejša.

Ona je pričela s tem, da je našla primke skoro vseh tovarišev Vasiljevih; vsi so bili njeni znanci in o vsakem je vedela povedati nekaj smešnega; pri vsakem je bila že v stanovanju ter znala marsikatero podrobnost iz njih domačega življenja.

Ona je poznala vse mesto, v katerem je bila rojena, kjer se je nekoč učila v drugem razredu mestne gimnazije.

Pri spominu na to je zardelo njeno lice, in oči so ji zaiskrile. Človek, igrajoč usodno ulogo v njenem življenju, je bil častnik. Vasiljevu dobro znan. Toda vse to je bila stara in malo zanimiva...

Vasiljev je poslušal to dolgo besedičenje, in v duši se mu je porodil — gnus.

— Bog povrni za večerjo, — je dejala ttr z rahlim smehom odrinila od sebe papir z ostanke.

Jedla sem z veliko slastjo; škoda, da vi niste jedli z menoj.

Na to je hvaležni zrla mladega človeka ter ga urno pobožala z roko po mehkih lasih.

— Kako lepe lase imate, — je končala.

On je vstal ter odvrnil nekako surovo:

— Sedaj, ako hočete, počijte si v tej le postelji. Jaz odidem.

Ton njegovega glasu jo je napolnil z začudenjem in z žalostjo. Molče je stopila k postelji, sedla ter globoko vzdihnila dejala:

— Jaz že dolgo nisem spala tako ugodno.

V tem hipu so brez vsakega zanos, brez prisiljenega smeha, — privrele iz njenih ust pritožbe o neznošenem življenju. Vse njene pritožbe so se združile v jedno stereotipno frazo.

— Jelo mi je že presedati takšno življenje; moči ni...

Vse to je bilo staro in nezanimivo...

Vasiljev je odšel iz sobe, stekel navzdol po stopnicah ter sedel na poslednji. Dež je lil kakor po prej, lil močno jednolično.

Noč je bleдела. Tlak pred hišo je bil vsled dežja na polovico zasut s prskom. Bilo je hladno, vlažno, mrtvo...

Cel kupček kamenja in gramoza je ležal pred hodnikom; napolnil ga je tukaj dež, sedaj pa ga je jel razkopavati, drobiti na drobne kosce ter odnašati v daljavo kamenje in iveri...

Tukaj, kazalo se je, se je vršila uporna borba: princeno kamenje se je na vse mogoče načine trudilo, ostati na svojem mestu ter ne udati se volji besne vode, toda kaplje dežja so druga za drugo padale nanj ter naposled odpravile s mesta celo težko kamneno.

Vasiljev je dolgo zrl na hodnik ter se zamislil: mislil si je, da življenje je isto tako brezsmiselno, kakor je tukaj dež, sedaj pa ga je jel razkopavati, drobiti na drobne kosce ter odnašati v daljavo kamenje in iveri...

— Misli je na žensko, ki je spala sedaj v njegovi postelji, in gluha bolest mu je razdirala prsi.

— Čemu, da, čemu to brezkončno trpljenje?

Dež pa je vedno lil ter se stekal po hodniku v besnem potoku in, zdelo se je, bil brezkončen...

Vasiljev vstane ter odide v svojo čumnato. Njegova gostačka je že spala; njeno mirno dihanje se je komaj slišalo v sobi.

Vasiljev stopi k postelji. Ona je ležala v svoji premočeni obleki ter položila obe roki na tilnik; njeno lice je bilo sedaj jasno in mirno, kakor lice otroka; sladkega je pregnal raz njega sledove dolge borbe za mučno življenje.

Nemara je sanjala o otroških letih, ko je še zahajala v gimnazijo; nemara jo je božala nežna materina roka ter ji priljubljen glas pel pesem, mično pesmico o lepoti sveta...

Vasiljev si je ogledoval črte tega lica; polagoma je jasna sreča razlila po tem licu, prodrla tudi v njegovo sree, na trepalnice se mu orosijo solze in neke — notraj se ozve v njem čudovita pesem.

Sklope se k ženski, vzbujajoči v njem še pred jedno uro občutke gnusa, ter se z besedami "oprosti" dotakne z ustnicama njene mokrega čela.

Ona odpre oči ter ga smehljaje pogleda, na to pa jih zapre znova.

— Jaz vem, — je navidezno dejal njen prijazni pogled, — da ti nočeš vzemirjati mojega mičnega sladkega sna. Oh, kako prijeten je ta sen! Kako dobro je biti otrok, kako dobro tedaj, kadar

Curih, Švica, 23. decembra. — Danes je prišlo poročilo, da so v Essenu vršili boji med četami delavskega in vojaškega sveta ter Spartacisti. Bilo je mnogo izgub Spartacisti so bili premagani.

Nemiri so se pričeli, ko so bil voditelji stavke v Botter rovu aretirani. Spartacisti so dobili pomoč so naskočili ječo, oprostil svoje tovariše ter vrgli v ječi zastopnike sveta.

Malto nato je prikorakala množica na tebe kot na človeka! O povrni ti bog dobri mladenič! Jaz že davno nisem spala tako sladko!

Vasiljev odide od postelje. Za minuto se je zamisljeno oziral po sobi, na to, približavši se k pletenim stolom, je odložil svojo dijaško suknjo in čez nekoliko minut se je njegovo enakomerno dihanje spojilo z dihanjem spavajoče gostačke.

Ona se je prebudila prva.

Oblačno, deževno jutro je zrl v slabo zakrito okno.

Vasiljev je še mirno spal v kotu na stoli. Ona se je prijazno nasmešnila, stopila k njemu, dolgo zrla v njegovo mlado lice ter potihoma zašepetala:

— Povrni ti Bog, dobri, sveti mladenič!

Na to se je previdno zgrudila na kolena, pritisnila ustnice na njegovo navzdol višje roko, potem tiho vstala, si urno popravila obleko, zavezala robec ter odšla iz sobice.

Dež je lil kakor poprej. Toda kaj je bil sedaj njej mar dež? Vasiljev se je zbudil pozno. Dež je prenehal. Toplo solnce je pošiljalo svoje žarke v sobi skozi redko zaveso.

On je pogledal na barikado iz stolov, kjer je spal, na potlačeno posteljo, ter se je spomnil vsega.

— Radi tega dogodka sem gotovo zamudil šolo, — si je mislil. Kimalu si je popravil obleko, nadel si na glavo klobuk ter odšel iz sobe.

— Nemara me tam pogoste sčajem, — je dejal, zapiraje vrata.

Korakaje po posušeni ulici, si je Vasiljev prikladal v spomin vse podrobnosti minule noči.

— Škoda, da niti ne vem, kako ji je ime in kjo je mogoče srečati, — si je mislil. — Ona je še zelo mlada, in kdo ve, nemara bi bilo še mogoče, učiniti kaj za njo. Jaz jo od dna srca pomilujem...

Prišedši k mostu je obstal.

Nekoliko sežnje od obrežja, na bregu reke, so se zbirali ljudje. Vasiljev se napoti tje kaj, kjer zvončič zagleda svojo nočno gostačko.

Ležala je mrtva na travi v svoji prejšnji premočeni črni obleki. Njeno lice je bilo mirno, kakor v spanju po noči ter se je zdelo, da je govorilo:

— Jaz še nikdar nisem spala tako sladko...

zro na tebe kot na človeka! O povrni ti bog dobri mladenič! Jaz že davno nisem spala tako sladko!

Vasiljev odide od postelje. Za minuto se je zamisljeno oziral po sobi, na to, približavši se k pletenim stolom, je odložil svojo dijaško suknjo in čez nekoliko minut se je njegovo enakomerno dihanje spojilo z dihanjem spavajoče gostačke.

Ona se je prebudila prva.

Oblačno, deževno jutro je zrl v slabo zakrito okno.

Vasiljev je še mirno spal v kotu na stoli. Ona se je prijazno nasmešnila, stopila k njemu, dolgo zrla v njegovo mlado lice ter potihoma zašepetala:

— Povrni ti Bog, dobri, sveti mladenič!

Na to se je previdno zgrudila na kolena, pritisnila ustnice na njegovo navzdol višje roko, potem tiho vstala, si urno popravila obleko, zavezala robec ter odšla iz sobice.

Dež je lil kakor poprej. Toda kaj je bil sedaj njej mar dež? Vasiljev se je zbudil pozno. Dež je prenehal. Toplo solnce je pošiljalo svoje žarke v sobi skozi redko zaveso.

On je pogledal na barikado iz stolov, kjer je spal, na potlačeno posteljo, ter se je spomnil vsega.

— Radi tega dogodka sem gotovo zamudil šolo, — si je mislil. Kimalu si je popravil obleko, nadel si na glavo klobuk ter odšel iz sobe.

— Nemara me tam pogoste sčajem, — je dejal, zapiraje vrata.

Korakaje po posušeni ulici, si je Vasiljev prikladal v spomin vse podrobnosti minule noči.

— Škoda, da niti ne vem, kako ji je ime in kjo je mogoče srečati, — si je mislil. — Ona je še zelo mlada, in kdo ve, nemara bi bilo še mogoče, učiniti kaj za njo. Jaz jo od dna srca pomilujem...

Prišedši k mostu je obstal.

Nekoliko sežnje od obrežja, na bregu reke, so se zbirali ljudje. Vasiljev se napoti tje kaj, kjer zvončič zagleda svojo nočno gostačko.

Ležala je mrtva na travi v svoji prejšnji premočeni črni obleki. Njeno lice je bilo mirno, kakor v spanju po noči ter se je zdelo, da je govorilo:

— Jaz še nikdar nisem spala tako sladko...

— Ali je že dolgo, odkar so jo izvele iz vode? — je vprašal nekdo?

— Pred jedno uro...

— Deževalo je, pa še bo deževalo, — omeni nekdo malomarno.

Po teh besedah se Vasiljev ozre v nebo, kjer so se znova kopičili črni oblaki ter zašepetali:

— Dež... dež... brezkončen dež, brezmišeln dež...

(Konec.)

Dohod do morja za Švico.

Ženeva, Švica, 23. decembra. — Novoizvoljeni švicaški predsednik Gustav Ador, govorec o obisku predsednika Wilsona Švice je rekel danes:

— Ako nam predsednik Wilson podeli čast, da obišče Švico, kar si želimo, bomo veselili, ako mu bomo mogli predložiti ekonomski položaj naše dežele.

Švica želi, da se zagotovi pravičen in nepristranski mir na podlagi principov, katere je razglasil predsednik Wilson, želeč, da postane politično in ekonomsko neodvisna, Švica upa, da ji bo dovoljen prost dostop do morja. Anglija in Amerika predobro poznata naše stališče sredi velikih evropskih držav, s katerimi mora mo izmenjavati naše izdelke.

Ako bo predsednik Wilson prišel, mu bomo pokazali svojo hvalnežnost za vse simpatije, katere je gojil do nas. Prosil ga bomo, da bo branil pravice nevtralecev na mirovni konferenci.

Poulični boji v Essenu.

Curih, Švica, 23. decembra. — Danes je prišlo poročilo, da so v Essenu vršili boji med četami delavskega in vojaškega sveta ter Spartacisti. Bilo je mnogo izgub Spartacisti so bili premagani.

Nemiri so se pričeli, ko so bil voditelji stavke v Botter rovu aretirani. Spartacisti so dobili pomoč so naskočili ječo, oprostil svoje tovariše ter vrgli v ječi zastopnike sveta.

Malto nato je prikorakala množica na tebe kot na človeka! O povrni ti bog dobri mladenič! Jaz že davno nisem spala tako sladko!

Vasiljev odide od postelje. Za minuto se je zamisljeno oziral po sobi, na to, približavši se k pletenim stolom, je odložil svojo dijaško suknjo in čez nekoliko minut se je njegovo enakomerno dihanje spojilo z dihanjem spavajoče gostačke.

Ona se je prebudila prva.

Oblačno, deževno jutro je zrl v slabo zakrito okno.

Vasiljev je še mirno spal v kotu na stoli. Ona se je prijazno nasmešnila, stopila k njemu, dolgo zrla v njegovo mlado lice ter potihoma zašepetala:

— Povrni ti Bog, dobri, sveti mladenič!

Na to se je previdno zgrudila na kolena, pritisnila ustnice na njegovo navzdol višje roko, potem tiho vstala, si urno popravila obleko, zavezala robec ter odšla iz sobice.

Dež je lil kakor poprej. Toda kaj je bil sedaj njej mar dež? Vasiljev se je zbudil pozno. Dež je prenehal. Toplo solnce je pošiljalo svoje žarke v sobi skozi redko zaveso.

On je pogledal na barikado iz stolov, kjer je spal, na potlačeno posteljo, ter se je spomnil vsega.

— Radi tega dogodka sem gotovo zamudil šolo, — si je mislil. Kimalu si je popravil obleko, nadel si na glavo klobuk ter odšel iz sobe.

— Nemara me tam pogoste sčajem, — je dejal, zapiraje vrata.

Korakaje po posušeni ulici, si je Vasiljev prikladal v spomin vse podrobnosti minule noči.

— Škoda, da niti ne vem, kako ji je ime in kjo je mogoče srečati, — si je mislil. — Ona je še zelo mlada, in kdo ve, nemara bi bilo še mogoče, učiniti kaj za njo. Jaz jo od dna srca pomilujem...

KRASNO IZBRANO BLAGO.

Tavžentroz, lipov cvet, kamelice, lapuh, hvošč ali preslica, sladki janež in izvrstni krevni čaj, to je sedem raznih izvrstnih domačih zdravil in poučljiva knjiga "Mali domači zdravnik", vse skupaj zavarovano potonč pošte za \$2.40, po zavzetju 10 centov več. Tekom dolge zime se taki pripomočki večkrat zelo potrebujejo; naročite jih sedaj, da jih boste imeli pri rokah.

Za druga domača zdravila, kajti jaz jih imam v zalogi, pišite po brezplačni cenik.

MATH PEZDIR, P. O. Box 772, City Hall Sta., New York, N. Y.

zica do Moiller rova in je poskušala porušiti naprave. Vojaki delavskega in vojaškega sveta so na važnih krajih postavili strojne puške in so sprejeli demonstrante z uničevalnim ognjem ter jih razkrotili. Mnogo jih je padlo.

Brezposelnost na Bavarskem. Monakovo, Bavarsko, 23. dec. — Vse bavarske industrije, ki imajo zaposlenih manj kot 10 oseb, morajo zapreti svoje naprave od 23. decembra do 2. januarja, da se stedi s premogom. Delavci bodo dobili 90 odstotkov svoje navadne plače.

NAZNANILO.

Vsem rojakom v New Yorku in okolici ključem prav veselje "Merry Christmas" in obenem tudi "Happy New Year" ter se tudi zahvaljujem za dosedanje obiske moje do bro vpeljane grocerije. Priporočam tudi zdaj za praznike, da obiščete svojega rojaka v trgovini. Tu ni izgovora, ne moremo, ker smo predaleč, ker naj si bo kdo še tako daleč, blago se dostavi na dom točno in poceni.

Se priporočam.

JOSEPH GAČNIK, 307 Stocton St., Brooklyn, N. Y.

Ne pozabite še Vašega prijatelja opozoriti na to priklilo. Vsake mu naročilo priložim lepe darove.

ISČE SE

dobre dograje za delati francoski Claret dorge. Trajno delo, pičiam najvišjo ceno, imam izvrsten les

Max Fleischer, 258 Lewis St., Memphis, Tenn (12-12 v d)

Rad bi izvedel za svoja dva bratrance ALEKSANDRA in AVGUSTA PETERLIN. Prosim enjene rojake, če kdo ve za nju naslov, da mi naznani ali pa naj se sama oglasita. — Frank Rutar, Box 496, Norwich, Pa. (24-27-12)

Rad bi izvedel za naslov svojega prijatelja FRANKA STRAZAR Biva nekje v državi Illinois. Prosim enjene rojake, če kateri ve za njegov naslov, da mi blagovoli naznani, ako pa sam bere te vrstice, naj se mi sam javi, ker bi mi zelo rad pisal. Naslov: Frank Pelan, New Geneva, Pa. (24-27-12)

Rad bi izvedel za naslov svojega prijatelja FRANKA STRAZAR Biva nekje v državi Illinois. Prosim enjene rojake, če kateri ve za njegov naslov, da mi blagovoli naznani, ako pa sam bere te vrstice, naj se mi sam javi, ker bi mi zelo rad pisal. Naslov: Frank Pelan, New Geneva, Pa. (24-27-12)

Rad bi izvedel za naslov svojega prijatelja FRANKA STRAZAR Biva nekje v državi Illinois. Prosim enjene rojake, če kateri ve za njegov naslov, da mi blagovoli naznani, ako pa sam bere te vrstice, naj se mi sam javi, ker bi mi zelo rad pisal. Naslov: Frank Pelan, New Geneva, Pa. (24-27-12)

Rad bi izvedel za naslov svojega prijatelja FRANKA STRAZAR Biva nekje v državi Illinois. Prosim enjene rojake, če kateri ve za njegov naslov, da mi blagovoli naznani, ako pa sam bere te vrstice, naj se mi sam javi, ker